

Rashondenfokkerij steeds meer onder druk

'Mooie kop, jammer dat de hersens er niet inpassen.' Zo begint de wetenschapsbijlage van de NRC dit weekend met een uitgebreid artikel van Lucas Brouwers over de negatieve gevolgen van de rashondenfokkerij. *'Door het fokken op uiterlijke kenmerken hebben heel veel rashonden erfelijke gebreken - van epilepsie tot angststoornissen.'* De negatieve gevolgen van de rashondenfokkerij voor de gezondheid en het welzijn van de dieren staat weer eens in de spotlights. Ik heb daar al vaker over geschreven, over die fokkerij die alleen gericht is op de buitenkant. Het resulteerde in snierende opmerkingen en scheldkanonnades van enkele volgers van mijn blog, inderdaad... fokkers van Saarlooswolfhonden. Maar de druk vanuit de publieke opinie om de rashondenfokkerij te veranderen (er zelfs mee te stoppen) wordt groter en groter.

En de overkoepelende organisatie van rasverenigingen, de Raad van Beheer? Die praat en praat en sust en sust in 'verdiepingsdagen' in werkgroepen en adviescommissies en nog veel meer overleg. We zijn hard bezig, nog even wachten lieve mensen, het komt allemaal goed... Maar hoe was het spreekwoord ook alweer? Praatjes vullen geen gaatjes! Hoe verdiepend ze ook zijn. De Raad heeft nog steeds niet door dat de strategie is uitgewerkt van pappen en nathouden en wachten tot de storm is overgewaaid. En vrijwel alle fokkers houden hun mond. Ze zouden zelf toch ook het initiatief kunnen nemen? En het is jammer dat er zo weinig daadkracht komt vanuit de overkoepelende organisatie van rasverenigingen. Dat kan ook nauwelijks anders. Er gaat ongelooflijk veel geld om in die hondenshows. En kom een Nederlander niet aan zijn portemonnee, hè! En het gaat ook om prestige. Kijk maar eens naar al die mannetjes en vrouwtjes (vooral mannetjes) in jasje dasje die rondparaderen op die hondenshows en het voor het zeggen denken te hebben. Bovendien bestaat het bestuur van de Raad van Beheer *zelf* grotendeels uit fokkers en keurmeesters die zitten ingesnoerd in jarenlange tradities en vastgeroeste ideeën over de fokkerij.

John Wauben, keurmeester en bestuurslid van de RvB, gaf onlangs op een clubmatch in Duitsland de voorkeur aan een nest Saarlooswolfhonden 'omdat het zo mooi homogeen was.' In één klap weg, al onze inspanningen om niet op homogeniteit te fokken maar op genenvariatie, gezondheid en karakter. De keurmeester had het immers zelf gezegd? Ik sprak hem daar achteraf op aan, want zo wordt het wel erg lastig om conservatieve fokkers die niets willen veranderen en autistisch blijven hameren op het behoud van raszuiverheid (dus op homogeniteit) het hoofd te bieden. Wauben is nota bene voorzitter van de werkgroep Fokkerij en Gezondheid van de Raad van Beheer, die voorstellen voorbereidt om de fokkerij om te buigen naar meer welzijn en gezondheid. Hij zei spijt te hebben van zijn opmerking, maar het kwaad was al geschied. Voor mij werd het eens te meer duidelijk hoe moeilijk het is om vastgeroeste ideeën over de fokkerij over boord te zetten, hoewel ik best overtuigd ben van de goedwillendheid van Wauben.

We hebben nog een lange weg te gaan, maar die weg kon wel eens korter zijn dan we denken. Het geduld raakt op! En als politici ergens gevoelig voor zijn, is het de publieke opinie. Laten we eerlijk zijn. Het zou toch in de eerste plaats om de gezondheid en het welzijn van de dieren moeten gaan en niet om al die belachelijke kralen en kettingen op al die hondenshows? Zou je denken! Maar nee, als puntje bij

paaltje komt, willen fokkers en eigenaren toch het liefst achter bordje 1, 2 of 3 staan om een kampioensbeker of een lintje mee te nemen op die hondenshows! De geïnterviewden, Ir. Ed Gubbels (populatiegeneticus, voormalig hoofd van de afdeling Gedrag, Gezondheid en Welzijn van de Raad van Beheer, jaren geleden daar teleurgesteld vertrokken en nu directeur van Genetic Counselling Services) en Dr. Ir. Paul Mandigers (internist/neuroloog en toegevoegd onderzoeker aan de Faculteit Diergeneeskunde in Utrecht), kunnen hun borst nat maken. De strontkar is al onderweg. Gelukkig hebben zij al vaker met dit bijtje gehakt en weten ze wat hun te wachten staat.

Johan Berends, januari 2012